

๑๕๗

ไม่รัก
๑
จอมยุทธ์
ผู้รักกลา
—明媒善娶—

เม้งซานเซ็ง 梦三生 เขียน DAAL แปล จื่อฮาว 子豪 วาด

พฤษภาคม 1

๑๕๗

แม่สื่อ พ่อมด คู่รักอลังการ — 明媒善娶 —

เบ้งซานเซิง 梦三生
เขียน

DAAL
แปล

๑๕๑๔ คือรากรักแล้วรัก

แม่สื่อจอม่วนลุ้นรักอลวน 1

明媒善娶

อลวน

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks บ้าออลวน

《明媒善娶》Vol. 1

Author: 梦三生 Meng San Sheng

Copyright © Zhiyuan Yuedu (Guangzhou)

Literature Information Technology Co., Ltd. 至远悦读 (广州) 文学信息技术有限公司

Thai (language) Translation Copyright © 2025 by Amarin Corporations Public Co., Ltd.

This Thai edition is published by arrangement with Zhiyuan Yuedu (Guangzhou)

Literature Information Technology Co., Ltd. 至远悦读 (广州) 文学信息技术有限公司

Arranged through Manzhoulai Zhailinuoer Wenxin Counseling Studio

(满洲里市扎费诺尔区文心信息咨询工作室) & Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใด ๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ. ลิขสิทธิ์ และ พรบ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8162-7

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกตุ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนสุทธิวงศ์ • ที่ปรึกษา อดิศักดิ์ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร ปริญา มั่นสมันตรี • บรรณาธิการ กิตติ พิพัฒน์ • บรรณาธิการภาษาจีน ญาณิศา อุบลสุรินทร์

ผู้ตรวจทานต้นฉบับ มนทิรา รูปภักดิ์ • ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมราลักษณ์ เขยกลั่น • ศิลปกรรมปก ศิริพร เสนายอด

ออกแบบรูปเล่ม วรณศิลป์ สุวิทย์เสถียร • คอมพิวเตอร์ นงนุช ศรีสุขโช

พิสูจน์อักษร ปุณยวิชัย พันธุ์แก้ว, พรทิพย์ รักษ์ทอง

คำนำสำนักพิมพ์

สวัสดีคุณผู้อ่านที่น่ารักของสำนักพิมพ์อรุณทุกท่านค่ะ วันนี้
อรุณมีเรื่องราวสุดใส่สนุกสนานเรื่องใหม่มาฝาก ซึ่งก็คือแม่สื่อจอมวุ่น
ลุ่มรักอลวนที่อยู่ในมือของทุกท่านตอนนี้แน่นอนค่ะ เรื่องนี้มีทั้งหมด
4 เล่มจบ ออกพร้อมกันทั้ง 4 เล่ม รับรองว่าได้อ่านต่อเนื่องจุใจ ไม่มี
ล่าช้าให้อารมณ์ค้างคาแน่นอนค่ะ

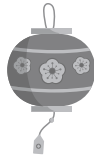
เรื่องนี้เป็นเรื่องของ ‘ซือฝาคะ’ นางเอกของเรา ซึ่งมุ่งมั่นจะเป็น
แม่สื่อมืออาชีพให้ได้ และนางก็ได้เจอเข้ากับ ‘วัตถุติบ’ ชันดี ชื่อ ‘ลูฉือ’
ซึ่งเป็นบัณฑิตหนุ่มรูปงาม ความรู้ดี เก่งกาจสารพัด แต่งานนี้กลับ
ไม่ง่ายอย่างที่คิด หลังจากนางพยายามจับคู่เข้ากับแทบจะทุกตระกูลที่มี
หญิงสาวดี ๆ เหมาะสมในตำบล ก็ยังไม่สำเร็จสักที เล่นเอาซือฝาคะ
แสนจะท้อใจ

ตอนอ่านต้นฉบับเรื่องนี้ เฟลีนมากค่ะ อ่านเรื่อย ๆ แป๊บเดียว
จบเล่มเสียแล้ว หลายตอนอ่านจนต้องหลุดหัวเราะออกมาเบา ๆ คนเขียน
หยอดมุกโปะโปะในเรื่องได้จังหวะดีมาก

หวังว่าทุกท่านจะชื่นชอบนิยายเรื่องนี้ และตกหลุมรักตัวละคร
หลายๆ ตัวเหมือนกับเรานะคะ

อรุณ

1

ยามอาทิตย์อัสดง ลู่อี๋จวงลาดำตัวหนึ่งย่างเข้าตำบลลงหลัว แสงสุดท้ายของดวงอาทิตย์ตรงชั้นขอบฟ้าเป็นสีทองเรืองรอง ไม่ไกลกันนั้นมีครอบครัวหนึ่งกำลังจัดงานมงคล เสียงจุดประทัดดังปะปนไปด้วยเสียงผู้คนที่กำลังโห่ร้อง ชวนให้บรรยากาศดูคึกคักครื้นเครง

นั่นช่างเป็นสัญญาณที่ดี

ขณะที่ลู่อี๋กำลังคิดอะไรบางอย่าง จู่ๆกลับมีกลิ่นหอมลอยมาจากด้านหลัง มีใครบางคนเดินชนเขา

“ขอโทษที ขอทางหน่อย ขอทางหน่อย” หญิงสาวรูปร่างเพรียวบาง สวมกระโปรงสีแดงเข้ม เดินผ่านเขาไปอย่างรวดเร็วโดยไม่เหลียวกลับมามอง

ท่าทางรีบร้อนเช่นนั้น คงมุ่งหน้าไปหาครอบครัวที่กำลังจัดงานมงคลซึ่งอยู่ไม่ไกลเป็นแน่ ด้วยลู่อี๋เพิ่งลงจากเขา อีกทั้งยังรู้สึกเบื่อหน่าย จึงจูงลาเดินตามนางไปโดยไม่รู้ตัว

เวลานี้เกี้ยวเจ้าสาวเพิ่งถูกวางลงพื้น เด็กๆท่าทางซุกซนกลุ่มใหญ่

กรูกันเข้าไปล้อมหน้าเกี่ยวส่งเสียงเจื้อยแจ้วแสดงความยินดีเพื่อขอชองงานมงคล เจ้าบ่าวถูกล้อมไว้อย่างแน่นหนาจนไม่สามารถขยับไปได้ได้ ยั่งดีที่แม่สื่อเตรียมพร้อมสำหรับเหตุการณ์เช่นนี้เอาไว้แล้ว รีบสั่งให้บ่าวรับใช้โปรยเหรียญทองแดง

“เร็วเข้า อย่าได้ทำให้เสียฤกษ์มงคล”

ด้วยความช่วยเหลือของแม่สื่อทำให้เจ้าบ่าวหลบออกมาได้ง่ายขึ้น ขณะเตรียมตัวตะบะประตูเกี่ยวเจ้าสาว จับพลันตัวเขากลับชะงักไปคล้ายสัมผัสได้ถึงแรงอาฆาตจากด้านหลัง เขาค่อยๆ หันหน้ากลับมา พลันประสาธน์สายตาเข้ากับดวงตาคู่หนึ่งที่เต็มไปด้วยความโกรธเคือง... หากสายตาสามารถทำร้ายคนได้ ช่วงเวลานี้เขาคงจะล้มลงอย่างเจ็บปวดแสนสาหัส

“งู้อี้จื่อ! เจ้าและข้ารักใคร่เติบโตมาด้วยกัน เจ้าช่างกล้าทำกับข้าได้ลงคอ!” หญิงสาวผู้นั้นวิ่งไปด้านหน้าอย่างโมโหโหส มือทั้งสองเท้าสะเอว กล่าวด้วยน้ำเสียงเดือดดาล

เหล่าเพื่อนบ้านและแขกเหรื่อซึ่งอยู่ในบริเวณโดยรอบต่างชะงักเสียงที่เคยครื้นเครงกลายเป็นเงียบกริบในทันใด ท่าทางของเจ้าบ่าวซึ่งถูกเรียกว่างู้อี้จื่อเต็มไปด้วยความสับสน เขาเงยไปครู่หนึ่ง

“อาเคอ วันนี้เป็นวันมงคลของข้า เจ้าอย่าได้ทำให้เสียเรื่อง...”

“เจ้า...เจ้ายังจะกล้าพูดว่าข้าทำให้เสียเรื่องนั้นหรือ เจ้าอยากแต่งงานเหตุใดจึงไม่บอกข้า ไหนเจ้าสัญญากับข้าว่า...” ดวงตาสีดำลับของหญิงสาวผู้นั้นเบิกกว้าง ความโกรธเคืองถึงที่สุดทำให้น้ำตารินไหล

“แม่นางซื่อ เจ้าอย่าได้สร้างปัญหา มีเรื่องอันใดค่อยกลับไปพูดคุยกันเถิด” แม่สื่อซึ่งอยู่ด้านข้างรีบเข้ามาไกลเกลียด้วยรอยยิ้ม

“ค่อยกลับไปพูดคุยกัน? หากกลับไปเขาก็แต่งงานอย่างเสร็จสิ้น

สมบูรณ์ เช่นนั้นข้าจะพูดอันใดได้อีก!” แม่นางชื่อผู้นี้จึงขมึงมาทางแม่สื่อด้วยความโกรธ

คำพูดนั้นของนางทำให้แม่สื่อพูดไม่ออก ด้วยเหตุนี้จึงเลิกสนใจนาง เพียงหันไปทางเจ้าบ่าว “คุณชายจู้ ได้เวลามงคลแล้ว อย่าได้ทำให้เสียฤกษ์เป็นอันขาด เรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญของชีวิตท่าน หากมีสิ่งใดผิดพลาด สิ่งที่เป็นบิดามารดาท่านไว้วางใจให้หญิงชราเช่นข้าดูแลคงสูญเปล่า อย่าได้ทำร้ายความรักของบิดามารดาที่มีต่อบุตรชายเลยนะเจ้าคะ”

เจ้าบ่าวได้ยินดังนั้น แวตตาลันเต็มเปี่ยมไปด้วยความมุ่งมั่น เขาเอ่ยด้วยน้ำเสียงแผ่วเบากับแม่นางชื่อผู้นั้น “หยุดก่อนเรื่องเสียทีหลังจากนี้เจ้ากับข้าค่อยคุยกัน” จากนั้นจึงหันหลังกลับไปทางเกี้ยวเจ้าสาว เพื่อตะประตูกี๊วเจ้าสาวอีกครั้ง

เมื่อเป็นเช่นนี้ หญิงสาวผู้นั้นจึงเอื้อมมือออกไปคว้าเขาไว้ด้วยความโกรธ

แขนเสื้อของเจ้าบ่าวถูกดึงรั้งไว้ ทว่าเขากลับสะบัดมือนางออกไปโดยไม่แม้แต่จะเหลียวกลับมามอง พลันก้าวไปข้างหน้าจนถึงเกี้ยวเจ้าสาว จากนั้นจึงตะประตูกี๊ว

ดังต้องการจะใช้การกระทำอันเด็ดขาดเป็นการพิสูจน์ถึงความแน่วแน่ของเขาในเวลานี้ เรียวแรงที่ใช้จึงใช้อย่างเต็มที่ ทำให้หญิงสาวผู้นั้นถูกสะบัดจนกระเด็นออกมา

ลู่อือซึ่งเดินตามนางมาตลอดทาง เมื่อเห็นดังนั้นจึงก้าวเข้าไปข้างหน้า คว้าตัวนางได้ทันพริบตา มือรู้สึกถึงความนุ่มนวล จมูกได้กลิ่นหอมอ่อนๆ เขาประคองตัวนางเอาไว้ เมื่ออีกฝ่ายเริ่มมีท่าทีกระอักกระอ่วน จึงถอยหลังไปก้าวหนึ่ง “ขอโทษที่ล่วงเกินแม่นาง”

คล้ายหญิงสาวไม่ได้ยิน นางยังคงจ้องเหมิงไปทางเจ้าบ่าว ทว่าเจ้าบ่าวผู้นั้นกลับหลบสายตา นางดังคนใจดำอำมหิต ไม่กล้าแม้แต่จะหันกลับมามองนางสักครั้ง

เสียงดนตรีดังขึ้น บรรยากาศอันน่าอึดอัดเมื่อครู่กลับมาคึกคักขึ้นอีกครั้ง

นางยืนอยู่ไม่ไกลจากตรงนั้น มองเจ้าบ่าวที่กำลังช่วยเจ้าสาวซึ่งสวมผ้าคลุมหน้าสีแดงลงจากเกี้ยว มองพวกเขาทั้งคู่เดินตรงไปยังบ้านตระกูลฉู่ซึ่งประดับประดาไปด้วยผ้าและโคมไฟหลากสีลั่น... ในแววตาเต็มไปด้วยความเจ็บปวด ก่อนจะยอมละสายตาเตรียมหันหลังกลับด้วยความผิดหวัง ทว่าเพียงก้าวเท้า ลายลมหนาวซึ่งปะทะเข้ามาอย่างแรงก็ทำเอานางซึ่งไร้เสื้อแรงอยู่แล้วแทบจะทรุดลงกับพื้น

ยังดีที่มีคนด้านข้างยื่นมือมาช่วยประคองนางไว้ ด้วยความช่วยเหลือจากมือคู่นั้นทำให้นางยืนได้อย่างมั่นคง ขณะเงยหน้าขึ้นเพื่อกล่าวขอบคุณ รูปร่างหน้าตาของคนตรงหน้ากลับทำให้ต้องนิ่งอึ้งไปครู่ใหญ่ นางเคยคิดว่าเธอเชื่อเสียจน บุตรชายเจ้าของร้านขนมมงคลแห่งตระกูลเฮ่อเป็นคนที่รูปร่างที่สุดในตำบลหงหลั่ว อาจกล่าวได้ว่าใบหน้าดังหยกประดับกวน¹ แต่มาบัดนี้เพิ่งได้รู้ว่าตนช่างหูดับแคบยิ่งนัก

คนรูปร่างมออย่างคนตรงหน้าต่างหากจึงคู่ควรกับคำกล่าวที่ว่าหาได้ยากยิ่ง

“คุณชายเพิ่งมาตำบลหงหลั่วครั้งแรกใช่หรือไม่” นางมองเขาด้วย

¹ เครื่องครอบมวยผมของบุรุษสมัยโบราณ ซึ่งอาจมีการประดับประดาด้วยสิ่งต่างๆ เช่น หยก

สายตาว่างเปล่า โพล่งถามออกไปอย่างไม่คิด

ลู่อื่นนี่ไปเพียงครู่ “เหตุใดจึงคิดเช่นนั้น”

“หากคุณชายไม่ได้มาตำบลงหลัวเป็นครั้งแรก ข้าย่อมต้องรู้ว่า
มีคุณชายรูปงามเช่นท่านอยู่ในตำบลงหลัว” นางพุดราวกับกำลังยืนยัน
ว่าคำพูดของตนเองถูกต้อง อีกทั้งยังพยักหน้าด้วยท่าทีจริงจัง

ลู่อื่นกระแอมกระไอออกมาเบาๆ เพราะประหม่ากับคำพูด
ตรงไปตรงมาของนาง

“ใช่ วันนี้ข้าเพิ่งมาถึงตำบลงหลัว”

“เช่นนั้นคุณชายเตรียมจะไปพักอยู่ที่ใดของตำบลงหลัว หรือ
เพียงแค่ผ่านทางมา” นางกะพริบตา ก่อนจะเอ่ยถาม

ไม่รู้ด้วยสาเหตุอันใด แต่ลู่อื่นสัมผัสได้ถึงความคาดหวังอัน
แรงกล้าจากแววตาดำขลับคู่นี้เป็นอย่างประหลาด

“อืม...คงจะอยู่ที่นั่นสักพัก”

“ดีเลย!” ดวงตาของนางเป็นประกาย รีบกล่าวด้วยความยินดี
“ขอทราบชื่อของคุณชายได้หรือไม่”

“...ข้าลู่อื่น”

ความคาดหวังอันน่าประหลาดเมื่อครู่ ไม่น่าใช่เรื่องที่รู้สึกไปเอง
เสียแล้ว

ลู่อื่นไม่ค่อยเข้าใจว่านางยินดีเรื่องใดกัน ทั้งที่เมื่อครู่ยังเต็มไปด้วย
ด้วยความเศร้าโศกเสียใจ

“อิจฉานุรุชรูปงามดังหยกเจียรระโนบนโลกา สวรรค์เมตตา
ประทานสดริงมณฑลล้ำเคียงกาย² หากคุณชายลู่คิดอยากแต่งงาน

² ส่วนหนึ่งจากบทกวี «定风波·南海归赠王定国侍人寓娘» ที่ประพันธ์โดยซูซื่อ หรือที่รู้จักกัน
ในนามซูตงโผ เป็นยอดกวีแห่งสมัยซ่ง

ไปหาเข้าได้ที่บ้านตระกูลซือตรงถนนด้านตะวันออกนะ!” นางกล่าวอย่างมีไมตรี ใบหน้าเต็มไปด้วยรอยยิ้มสดใส

หา...หานาง?

หากเขาอยากแต่งงาน ต้องตามหานางด้วยเหตุใด

ลู่อือดวงตาเบิกกว้าง ปล่ยมือที่ประคองนางไว้อย่างไม่รู้ตัว พลันก้าวถอยหลังออกมา นี่ นี่ นี่...นี่เป็นเพียงการพบกันครั้งแรก หรือบัดนี้หญิงสาวที่อยู่ในเมืองมีอิสระกันถึงเพียงนี้

เมื่อลู่อือปล่ยมือ หญิงสาวผู้นั้นจึงร้อง “โอ๊ย” ไม่มีมือคู่ไหนคอยประคองนางจึงล้มลงทันที

ครั้นเห็นว่าใบหน้าเหี่ยของนางมิใช่เรื่องโกหก ลู่อือจึงรีบประคองนางขึ้นอีกครั้ง “เป็นอย่างไร เท้าแพลงหรือไม่”

นางพยักหน้าอย่างเจ็บปวด “จะอย่างไรดี ข้าแอบหนีออกมา เค้ายังมาแพลงเช่นนี้อีก หากกลับไปข้าจนพี่ชายทั้งสามรู้เรื่องเข้า... จะต้องแย่มากแน่”

พี่ชายทั้งสาม...

ลู่อือก็มีพี่ชายอยู่หนึ่งคน ทว่าแม้มีบิดาคนเดียวกันแต่ต่างมารดา จึงไม่ได้สนิทสนมกันมากนัก จากท่าทางของนาง ในครอบครัวมีพี่ชายถึงสามคน พี่ชายคงไม่ได้ดีต่อนางเท่าใด อย่างไรเสียครอบครัวส่วนใหญ่ มักเห็นบุตรชายสำคัญกว่าบุตรสาว ยิ่งนางซึ่งมีพี่ชายถึงสามคนย่อมต้องมีชีวิตอย่างยากลำบาก

ลู่อือล้งเล่ยอยู่ครู่หนึ่ง แม่ไมตรีอันน่าประหลาดของหญิงสาวตรงหน้าจะทำให้เขาวางตัวไม่ถูก แต่...เคยมีคำกล่าวไว้ว่าทำดีต้องทำให้ถึงที่สุด ยิ่งในสถานการณ์เช่นนี้...นางกำลังเศร้าโศกเสียใจ หากทิ้งนางไว้ตามลำพังที่นี่ คงจะเป็นการใจร้ายเกินไป

“หากแม่นางไม่ว่าอะไร...ข้าจะเป็นคนไปส่งเจ้าเอง”

นางได้แต่ทาทาปริบๆ เพิ่งสังเกตเห็นว่าข้างกายของคุณชายลู่ผู้นี้มีลาตัวอยู่ตัวหนึ่ง...

“คุณชายลู่ช่างเป็นคนดีมีน้ำใจ เพิ่งพบเจอกันเพียงไม่นานยังมีใจคิดช่วยเหลือ นอกจากจิตใจดีแล้ว รูปร่างหน้าตาก็หล่อเหลา... ที่แท้ความสง่างามล้วนส่งผลมาจากภายในจิตใจ” แม่นางชื่อนั่งบนลาดำตัวน้อย ใบหน้าเล็กเต็มไปด้วยความซาบซึ้งใจ “แสดงว่าบนโลกใบนี้ยังมีคนดี ต่างจากเจ้าสารเลวฉู้อี้จื่อ! แม้มีความสัมพันธ์เติบโตด้วยกัน อีกทั้งเขายังเคยให้คำมั่นว่าหากแต่งงานจะให้ข้าเป็นแม่สื่อให้เขา แต่เมื่อครู่ท่านก็เห็น เขาผิดคำพูด! ยังจะกลับมาฉกข้าอีก!” กล่าวพลางความโกรธของนางก็ปะทุขึ้นอีกครั้ง

ลู่จื่อไฉ่ยินเช่นนั้น พลันสะดุดเข้ากับคำพูดหนึ่ง ที่แท้ความจริงที่นางไปก่อความวุ่นวายในงานมงคลก็คือ...

“แม่...แม่สื่อ?”

เขาพลันนึกถึงประโยคหนึ่งของนางก่อนหน้านี้ “หากคุณชายลู่คิดอยากแต่งงาน ไปหาข้าได้ที่บ้านตระกูลซือตรงถนนด้านตะวันออกนะ!” ทันใดนั้นจึงรู้ตัวว่าตนได้เข้าใจบางอย่างผิดไปเสียแล้ว

“จริงสิ ข้ายังไม่ได้แนะนำตัวกับท่านเลย” หญิงสาวผู้นั้นมองเขาด้วยรอยยิ้ม เอียงศีรษะพลางแนะนำตนเอง “ข้าชื่อซือฝาคะ³ เป็นแม่สื่อ”

ซือฝาคะ ชื่อเช่นนี้ราวกับหลุดออกมาจากบทกวี...จะตัดไม้ได้เยี่ยงไร หากไม่มีขวาน จะแต่งงานได้เยี่ยงไร หากไม่จับคู่

³ เป็นคำอุปมาในบทกลอน หมายถึง แม่สื่อ

จากชื่อย่อมู่รู้ได้ทันทีว่า หญิงสาวผู้นี้มีความปรารถนาอยากเป็นแม่สื่อ

ลู่หนือเริ่มทำอันใดไม่ถูก

“คุณชายลู่เป็นคนที่ไม่ดีหรือ” ซื่อฝาคะเอ๋ยถาม ดวงตาคู่งามกลอกไปมา

คำถามนี้ทำเอาลู่หนือหลังชนฝา มองไปทางหญิงสาวซึ่งนั่งอยู่บนหลังลาโดยไม่รู้ตัว สบเข้ากับดวงตากลมโตคู่นั้นที่เต็มไปด้วยความอยาก رؤ้อยากเห็น เขากระแอมกระไอก่อนจะละสายตา “ข้าเป็นคนหลานโจว”

“หลานโจว...ก็ไม่ใช่ไกลจากที่นี่นะสิ” ซื่อฝาคะเอ๋ยกล่าวด้วยรอยยิ้ม “คุณชายลู่คิดจะอยู่ที่ตำบลงหลัวนานเท่าใด”

เมื่อเห็นว่าหญิงสาวซักไซ้ไล่เลียงเสียละเอียด ลู่หนือจึงคิดใคร่ครวญ หากเขาต้องการอยู่ที่ตำบลงหลัวเป็นการชั่วคราว อย่างไรก็ตามเสียก็ต้องเผชิญกับคำถามเช่นนี้ จำเป็นต้องมีข้ออ้างสักอย่างหนึ่ง เพียงแต่เขาไม่ได้คาดคิดว่าเพียงก้าวเท้าเข้ามาในตำบลงหลัวจะเจอคำถามเช่นนี้ทันที อีกทั้งยังมาจากหญิงสาวผู้หนึ่ง...

“กล่าวอย่างไม่ปิดบัง ข้าร่อนเร่พเนจรเพื่อเรียนรู้โลกกว้าง เมื่อเดินทางมาถึงตำบลงหลัวเห็นผู้คนโดดเด่นสะดุดตาจึงคิดอยากอยู่ต่ออีกสักพัก ข้าสุดคงออกไปจากที่นี่ก่อนการสอบชีวเหวย⁴”

“ตายจริง ที่แท้คุณชายลู่ก็เป็นถึงชีวไฉ⁵ ได้โปรดอย่าให้ข้าด้วย” เมื่อได้ยินเขาพูดถึงการสอบชีวเหวย รอยยิ้มของซื่อฝาคะเอ๋ยก็หายดื้อ

⁴ แปลตรงตัวได้ว่า การสอบในช่วงฤดูใบไม้ร่วง เป็นการสอบเคอจวี่ในระดับภูมิภาค (มณฑล) ด้วยการสอบระดับนี้มักจัดในช่วงเดือนแปด ซึ่งอยู่ในช่วงฤดูใบไม้ร่วงจึงเรียกว่า ชิวเหวย (秋闈)

ขึ้นเรื่อย ๆ

ชีวไฉเป็นที่นิยมเป็นอย่างมาก จู้อี้จื๊อก็คือชีวไฉเช่นกัน หลังจากได้เป็นชีวไฉ อาจารย์ในสำนักของเขาถึงกับหมั่นหมายบุตรสาวของตนเองให้เขา นี่เป็นหลักฐานที่ชัดเจนที่สุด

อายุน้อย รูปร่างหน้าตาดี อีกทั้งอนาคตไกล ซื่อผ่าเคอมองลู่อือด้วยสายตาที่เต็มไปด้วยความปลาบปลื้มใจ

ทว่าลู่อือกลับตัวสั่นเข็ม เริ่มรู้สึกถึงไอหนาวเย็นเยือก

“จริงสิ ในเมื่อคุณชายลู่อือเป็นคนหลานโจว เคยได้ยินเรื่องเขาเขียนหย่าหรือไม่” ซื่อผ่าเคอเอ่ยถามด้วยความสงสัย

ลู่อือชะงักไป ก่อนกล่าวราวกับไม่มีสิ่งใดเกิดขึ้น “เคยได้ยินมาบ้าง เหตุใดแม่นางถึงได้ถามเรื่องนี้”

“พ่อข้าเคยเล่าให้ฟังว่าในหมู่บ้านเพยฉยง บนเขาเขียนหย่า ผู้นำหมู่บ้านจะออกปล้นคนรวยเพื่อช่วยคนจน บุญคุณต้องทดแทน แค่นี้ต้องชำระ บางคนมีทั้งที่ดินและเงินทอง อยู่อย่างสุขสบาย ท่านพ่อของข้าจึงอยากไปอยู่ที่นั่นบ้าง” ขณะซื่อผ่าเคอกล่าวถึงเรื่องนี้ ใบหน้าเต็มไปด้วยความคาดหวัง

⁵ ระบบการสอบเข้ารับราชการของจีน หรือการสอบเคอจวี (科舉) ประกอบด้วย การสอบทั้งหมดสามรอบ ดังนี้

1. การสอบคัดเลือกระดับท้องถิ่น ผู้ที่สอบผ่านรอบนี้จะได้คุณวุฒิระดับเรียกว่า “ชีวไฉ” (秀才) การสอบรอบนี้จึงเรียกอีกอย่างว่า “การสอบชีวไฉ”

2. การสอบคัดเลือกระดับภูมิภาค (มณฑล) ผู้มีสิทธิ์เข้าสอบระดับนี้จะต้องได้คุณวุฒิชีวไฉก่อน ผู้สอบผ่านขั้นนี้จะได้คุณวุฒิ “จวีเหริน” (舉人) การสอบรอบนี้จึงเรียกอีกอย่างว่า “การสอบจวีเหริน” หรือเรียกอีกอย่างว่า “การสอบจงจวี”

3. การสอบรอบสุดท้าย ผู้สอบผ่านรอบนี้จะได้รับการขึ้นบัญชีเพื่อรอการเรียกบรรจุเข้ารับราชการ และได้คุณวุฒิที่เรียกว่า “จิ้นชื้อ” (進士) การสอบรอบนี้จึงเรียกอีกอย่างว่า “การสอบจิ้นชื้อ”

บิดาของแม่นางซื้อต้องการสอนสิ่งใดกับบุตรสาวกันแน่! ลูฉื่อ กระตุกมูมปาก

ยังดีที่ซื้อผาเคอเพียงทอดถอนใจ ยอมปล่อยผ่านเรื่องนี้ไป ก่อนจะเอ่ยถามอีกครั้ง “คุณชายลู่เฟิงมาตำบลหงหลัวเป็นครั้งแรก ได้หาที่พักเอาไว้แล้วหรือไม่ พ่อข้าพจะเป็นที่รู้จักในตำบลหงหลัว อยู่บ้าง หากต้องการความช่วยเหลือไม่ว่าเรื่องใด ขอเพียงท่านเอ่ยปาก”

“ขอบคุณในความหวังดีของแม่นาง แต่อย่าดีกว่า...”

“ไม่ต้องเกรงใจ วันนี้ท่านช่วยข้าไว้ ยิ่งกว่านั้น จากนั้นไปเรา จะเป็นคนหมู่บ้านเดียวกัน อย่างไรก็ควรช่วยเหลือกัน”

ไม่...ไม่จำเป็นต้องทำเช่นนั้น...

ขณะลูฉื่อกำลังปวดหัวกับโมตรี้จิตที่ไม่อาจปฏิเสธได้ ทันใดนั้น กลับมีเสียงคล้ายงานรีนเรียดดังแว่วมาแต่ไกล เขาจึงปรับเปลี่ยนเรื่องทันที “นั่น...เสียงอะไร”

ซื้อผาเคอเสียหู่ฟังอย่างตั้งใจ ดูเหมือนว่าจะเป็นเสียงเครื่องดนตรี ที่ดังผ่านสายลม เคล้าไปด้วยเสียงหัวเราะและเสียงโห่ร้องด้วยความ ยินดี แค่มองดูก็รู้สึกถึงความคึกคัก จนอดไม่ได้ที่จะทำให้เกิดความสนใจ อยากตามไปดูให้รู้แน่ชัด “เสียงนั้นคล้ายมาจากร้านขนมมงคลของ ตระกูลเฮ่อ อืม...บางทีอาจเป็นกลยุทธ์บางอย่างของร้านขนมมงคลเพื่อ ดึงดูดลูกค้า”

“หืม”

เมื่อเห็นท่าทางสนใจของลูฉื่อ ซื้อผาเคอยิ่งแสดงโมตรี้ของ ความเป็นเจ้าบ้านที่ดี แนะนำถึงวิธีการต่างๆ ที่ร้านค้าบางแห่งในตำบล หงหลัวใช้ในการดึงดูดลูกค้า ในที่สุดก็สามารถเปลี่ยนเรื่องได้อย่าง ราบรื่น อีกทั้งยังพูดคุยกันได้อย่างออกรสออกชาติ

“นั่น! ด้านหน้าเป็นบ้านของข้าแล้ว” ซื่อฟาเคอรีบนั่งตัวตรง
พลันชี้ไปทางด้านหน้า

ในที่สุดลู่ฉือก็ถอนใจได้อย่างโล่งอก ไม่รู้ด้วยเหตุใด...ถึงได้รู้สึก
โล่งใจถึงเพียงนี้

ดออยา

2

เมื่อส่งชื่อฝาเคอจนถึงหน้าประตูบ้าน ลู่ฉือคิดอยากช่วยประคองนางลงจากหลังลา ขณะกำลังจะยื่นมือออกไป ทันใดนั้นประตูกลับถูกเปิดออก สตรีท่าทางสง่างามคนหนึ่งเดินออกมา

“ท่านแม่” ชื่อฝาเคอกล่าวเสียงอ่อน น้าเสียงอันสดใสเมื่อครู่กลับกดต่ำลง

สตรีผู้นี้เป็นมารดาของชื่อฝาเคอ เกาชื่อ¹ นางมองบุตรสาวของตนที่นั่งอยู่บนหลังลาและชายแปลกหน้าที่ยืนอยู่ด้านข้าง ก่อนเอ่ยถามด้วยความสงสัย “อาเคอ นี่มันเรื่องอะไร”

“นี่คือคุณชายลู่เจ้าค่ะ เพราะข้าไม่ระวังจึงทำพลาด โชคดีที่ได้คุณชายลู่มาส่ง” ชื่อฝาเคออธิบายเรื่องราวเพียงสั้น ๆ ด้วยความกลัว

“เช่นนั้นหรือ ต้องขอบคุณท่านมาก คุณชายลู่” เกาชื่อพยักหน้า จากนั้นจึงยิ้มขอบคุณลู่ฉือ

¹ แปลว่า แซ่ มักใช้ตามหลังแซ่เดิมของสตรีที่ออกเรือนแล้ว

“เรื่องเล็กน้อย สุธยินซื้อยาได้เกรงใจ” ลู่ฉือไค้งคำนับ ในใจคิดว่าสุทธยินซื้อผู้นี้ช่างเต็มไปด้วยความอ่อนโยน อีกทั้งยังสง่าผ่าเผย หากดูจากลักษณะนิสัยของแม่นางซื้อรวมถึงคำพูดคำจาของนาง เป็นไปได้ว่าอาจจะคล้ายบิดากรรมัง

เมื่อคิดถึงตรงนี้ สุธยินซื้อผู้ ‘อ่อนโยนสง่างาม’ เหลือบมองซื้อผาเคอซึ่งอยู่บนหลังลา จากนั้นจึงส่งเสียงเรียกใครบางคนที่อยู่ในบ้าน “เซียนเซียน ออกมา!”

เสียงที่ดังขึ้นทำเอาใบหูของลู่ฉือซาไปชั่วขณะ จิตใจเต็มไปด้วยความสับสน

เสียงเรียกเมื่อครู่...แทบไม่เหลือเค้าความอ่อนโยนและความสง่างามของสุทธยินซื้อ...

ลู่ฉือสายหน้า มองไปทางซื้อผาเคอซึ่งอยู่บนหลังลาโดยไม่รู้ตัว “เจ้ายังมีพี่สาวอีกหรือ”

ซื้อผาเคอสายหน้าเช่นกัน “ไม่มี ข้ามีเพียงพี่ชายสามคนเท่านั้น” เช่นนั้น ‘เซียนเซียน’ คือ...ฉับพลันลู่ฉือรู้สึกว่ามันเต็มไปด้วยความคิดวุ่นวายมากมาย

ขณะที่ในศีรษะเต็มไปด้วยความสงสัย บุรุษรูปร่างบึกบึนสูงใหญ่ กลับเดินออกมา สูงมากกว่าแปดฉือ² นอกจากนี้ ร่างกายยังเต็มไปด้วยกล้ามเนื้อ ในสายตาของลู่ฉือ...คิดว่ารูปร่างเช่นนี้ต้องเข้าตาบิดาของเขาเป็นแน่

แม้ชายร่างกายแข็งแรงกำยำผู้นี้จะอยู่ในชุดลาลอง ทว่าที่เอวกลับมีป้ายแขวนเอว น่าจะเป็นหัวหน้ามือปราบ

² คือ หน่วยวัดความยาวของจีน 1 ฉือเท่ากับประมาณ 33.33 เซนติเมตร

“ท่านแม่ เกิดเรื่องไฉน” ชายร่างกายแข็งแรงกำยำผู้นั้นมอง
ชื่อฝาเคอซึ่งอยู่บนหลังลา ก่อนจะมองลู่อูซึ่งยืนอยู่ด้านข้างด้วยสายตา
สงสัย “อาเคอ...นี่ใครกัน”

ชื่อฝาเคอยิ้มเจื่อน พรางเรียก “พี่ใหญ่”

“น้องสาวของเจ้าเท้าเพลง คุณชายผู้นี้จึงพานางมาส่ง เอาละ
อย่ามัวมึนง รีบไปช่วยน้องสาวเจ้าลงมา” เกาชื่อสั่งทันที

พี่ใหญ่ตระกูลชื่อรีบก้าวไปด้านหน้า อุ้มชื่อฝาเคอลงมาอย่าง
ระมัดระวัง

พี่ใหญ่ตระกูลชื่อรูปร่างสูงใหญ่อีกทั้งแข็งแรงกำยำจึงอุ้มน้องสาว
ซึ่งตัวเล็กบอบบางได้อย่างง่ายดาย...ลู่อูมองเขาค่อยๆ คว่ำตัวนางไว้
ในมือด้วยท่าที่ระมัดระวัง ดูเช่นไรก็ไม่เหมือนพี่ชายที่เคยกลั่นแกล้ง
น้องสาว คล้ายกับว่า...เขากำลังเข้าใจอันใดผิดอีกครั้ง

“ขอบคุณคุณชายท่านนี้มาก” หลังจากวงน้องสาวลงด้วยความ
ระมัดระวัง พี่ใหญ่ตระกูลชื่อจึงขอบคุณอย่างสุภาพและยังกล่าวอีกว่า
“ฟ้าเริ่มมืดแล้ว ขอเชิญท่านเข้ามากินข้าวด้วยกันก่อนดีหรือไม่”

“ไม่รบกวนแล้ว ข้ายังมีเรื่องที่ต้องสะสาง คงต้องขอตัวลา...”
สายตาของลู่อูจับจ้องอยู่ที่ประตู่ มองซ้ายมองขวา ในที่สุดก็ทนเก็บ
ความเคลือบแคลงสงสัยเอาไว้ไม่ได้ “ขอถามได้หรือไม่ เขียนเขียน
คือ...”

พี่ใหญ่ตระกูลชื่อยิ้มกว้าง “ข้ารู้ว่าคงฟังดูน่าขบขัน แต่คือข้าเอง”
...ชายผู้มีร่างกายแข็งแรงกำยำเช่นนี้ กลับชื่อเขียนเขียน?

ไม่น่าเป็นไปได้!

ลู่อูรู้สึกว่ตนเองขายหน้าแล้ว จึงยกมือขึ้นค้ำหน้า กล่าวลา
เพียงสั้นๆ จากนั้นรีบร้อนหันหลังจากไปทันที มองจากด้านหลังคล้าย

กำลังหนีอะไรบางอย่าง

“ขอบคุณท่านมาก คุณชายลู่! จงจำไว้หากอยากแต่งงานเมื่อใดให้มาหาข้า” หลังจากเขาหันหลังจากไป ซื่อฝาค่อยคงโบกมือลาเขาอย่างมีไมตรี

ลู่ฉือยังเดินยิ่งเร็วขึ้น

เถาซือมองชายผู้นั้นที่กำลังก้าวเท้าออกไปอย่างรวดเร็ว...โดยจunga ล่าสัตว์หนึ่งไว้ ความเร็วเช่นนั้นแม้แต่เจ้าล่าสัตว์น้อยยังเดินตามไม่ทัน อดไม่ได้ที่จะเอ่ยถามออกมา “อาเคอ...คุณชายลู่ผู้นั้นคงไม่ฉลาดเท่าใดใช่หรือไม่”

“ท่านแม่ พุดเหลวไหลเช่นนั้นได้อย่างไร คุณชายลู่เป็นถึงชีวจิเหลียนนะเจ้าคะ” ซื่อฝาคือกกล่าวอย่างไม่พอใจ

“ชีวจิเหลวหรือ” เถาซือมีท่าทีแปลกใจ พลันกล่าวอย่างไม่เห็นด้วย “เช่นนั้นคงรู้เรียนมากเสียจนโง่เขลาไปแล้ว เหตุใดจึงมาถามถึงไม่ยอมชีกลับเดินจungaอยู่อย่างนั้น”

ซื่อฝาค่อยทำได้เพียงกะพริบตาปริบๆ พุดไม่ออกอยู่ครู่หนึ่ง

อืม...อย่างไรเสียคงไม่สามารถโต้แย้งได้จริงๆ

“อาเคอ เหตุใดเท้าของเจ้าจึงบาดเจ็บเช่นนี้” ซื่อเชียนเชียนถามซื่อฝาค่อยด้วยความเป็นห่วง

“เอ่อ...ข้าไม่ระวังเท้าจึงแพลง...” ทว่าภายใต้สายตาอันเฉียบแหลมของมารดา ทำให้ซื่อฝาค่อยพุดจาตะกุกตะกัก

“วันนี้มีงานมงคลของบุตรชายตระกูลฉู่ เจ้าไปก่อเรื่องมาอีกแล้วใช่หรือไม่” มารดาอย่า่อมรู้ว่าบุตรสาวเป็นเช่นไร เถาซือกล่าวพลางจ้องนาง

ซื่อฝาค่อยได้แต่ก้มหน้า

หูของลู่อือแตกต่างจากคนทั่วไป แม้จะพยายามเร่งฝีเท้า แต่ด้วยเขายังไปได้ไม่ไกลนัก จึงยังพอได้ยินสิ่งที่ชื่อฟาเคอและเถาชื่อพูดคุยกัน...มุมปากของเขากระตุก ก่อนจะขึ้นนั่งบนหลังลา เลี้ยวผ่านหัวมุมถนนออกไป ลู่อือรู้สึกราวกับว่าตนเพิ่งผ่านพ้นจากมรสุมลูกใหญ่...

แม้จิตใจจะกำลังสับสน แต่ยังได้ยินพีใหญ่ตระกูลซือตะคอกเสียงดังลั่น

“เจ้าสารเลวฉู่อี้จื่อ! หากข้าเจอมันอีก ข้าจะจัดการมัน!”

ลู่อือเกือบตกลงจากหลังลา เมื่อนึกถึงคำพูดของนาง “หากกลับไปหาจันพี่ชายทั้งสามรู้เรื่องเข้า...จะต้องแย่มากแน่” ท่าทางเขาจะเข้าใจเรื่องนี้ผิดเช่นกัน!...หากพี่ชายทั้งสามของนางรู้เรื่อง คนที่แย่นี้ไม่ใช่นาง เจ้าบ่าวผู้นั้นต่างหากที่น่าสงสาร!

ทว่า...นางมีพี่ชายถึงสามคน!

เจ้าบ่าวผู้น่าสงสารคนนั้นคงต้องลำบากเป็นแน่

ชื่อฟาเคอเห็นพีใหญ่โมโหเช่นนั้น เมื่อใครครวญถึงรูปร่างของพีใหญ่...ลู่อี้จื่อไม่ได้มีรูปร่างสูงใหญ่ จะรับมือกับร่างกายอันแข็งแรงกำยำของพีใหญ่ได้อย่างไร ในที่สุดจิตใจได้ลั่นก้องอันน้อยนิดจึงตึกเตือนให้นางทำสิ่งที่ถูกต้องเอาไว้ได้อย่างยากเย็น นางเพียงยกไหล่ กล่าวด้วยเสียงแผ่วเบา “ไม่ได้ร้ายแรงถึงขั้นนั้นเสียหน่อย ข้าก็แค่โกรธ เพราะเขาสัญญาว่าจะให้ข้าเป็นแม่สื่อให้ แต่สุดท้ายกลับผิดสัญญา ไม่มาหาข้าแต่กลับไปหาแม่สื่อคนอื่น”

“เช่นนั้นก็ดี เข้าบ้านเถอะ” เถาชื่อหันกลับเดินเข้าประตูไป

เมื่อเข้ามาในบ้าน พีใหญ่ตระกูลซือวางน้องสาวให้นั่งลงบนเก้าอี้

อย่างระมัดระวัง ด้านเถาซื้อไปหยิบสุราสมุนไพรแก้ฟกช้ำ จากนั้นจึงตั้งขายกระโปรงของบุตรสาวขึ้นเพื่อดูอาการ ข้อเท้าที่ควรเรียวบาง ขาวละเอียดกลับบวมขึ้นคล้ายหมันโถว อีกทั้งยังแดงช้ำ สีหน้าเถาซื้อจึงไม่ดีเท่าใด

“เท้าของเจ้าแพงเองจริงหรือ” เถาซื้อใช้สายตาอันแหลมคมหันมาทางบุตรสาว

ซือฝาคือสายตาล่องแล่งไปมา “ใช่เจ้าคะ”

เถาซื้อพ่นลมหายใจออกมาเบาๆ ไม่ได้พูดสิ่งใด นำสุราสมุนไพรแก้ฟกช้ำเทลงบนฝ่ามือ จากนั้นจึงทาลงไปอย่างแรง ซือฝาคือได้แต่อ้าปากค้าง ใบหน้าเหยเกิดด้วยความเจ็บปวด แต่ทำได้เพียงกัดฟันไม่กล้าส่งเสียงออกมา

ช่วงต้นฤดูใบไม้ผลิอากาศเย็นสบาย ทว่าซือฝาคือกลับมีเหงื่อผุดบนหน้าผากด้วยความเจ็บปวด

ท่าทางของพี่ใหญ่ตระกูลซือซึ่งอยู่ด้านข้างเติมไปด้วยความเป็นห่วง “อาเคอคนเก่ง เจ็บก็ร้องออกมาเถอะ อย่าได้ทนเก็บไว้”

ซือฝาคือเบะปาก เหลือบมองมาทางเถาซื้อ

“เจ็บนั้นหรือ” คล้ายเพิ่งสังเกตเห็นสายตาของนาง เถาซื้อจึงเอ่ยถาม

“เจ็บ...” ซือฝาคือทำท่าฮึดฮัด ทว่าน้ำเสียงกลับออดอ้อน เจกเช่นลูกแมวตัวน้อย ทำเอาใครได้ยินเป็นต้องรู้สึกจิกจี้ที่หัวใจ ในฐานะบุตรสาวคนโปรดของตระกูล ซือฝาคือเชี่ยวชาญเรื่องการออดอ้อนเช่นนี้เป็นที่สุด

หากเวลานี้เป็นบิดาหรือพี่ชายทั้งสามของนางย่อมแพ้วราบคาบเป็นแน่ ทว่าขณะนั้นนางกำลังเผชิญหน้ากับเถาซื้อผู้เด็ดเดี่ยวที่สุดในบ้าน

เถาชื่อปราชตามองนาง กล่าวโดยไร้ซึ่งรอยยิ้ม “เจ็บก็ดี วันหลังจะได้รู้จักจดจำ”

เมื่อเห็นสายตาของผู้เป็นมารดา ชื่อผาเคอทำได้เพียงก้มหน้าลงเงียบ ๆ

“ท่านแม่ น้องสาวเจ็บถึงขั้นนี้แล้ว ท่านแม่อย่าได้พูดจาประชดประชันนางอีกเลย” พี่ใหญ่ตระกูลชืออดไม่ได้ที่จะแสดงท่าที่เป็นห่วง

เถาชื่อปราชตามองบุตรชายผู้โง่เขลา ก่อนจะหันไปกล่าววาทากับบุตรสาวอย่างหนักแน่น “จากนี้ไปอย่าได้ไปหาฉู้จืออีก”

“เอ๋” ชื่อผาเคอชะงักไปชั่วครู่ จากนั้นจึงพูดขึ้นทันที “เพราะเหตุใดเจ้าคะ” แม่นางจะโกรธฉู้จือมากที่กลับคำพูด แต่ก็ไม่ร้ายแรงถึงขั้นต้องตัดขาดกัน

“เพื่อหลีกเลี่ยงความคลางแคลงใจ เขาเพิ่งจะแต่งงาน หากเจ้าและเขายังไปมาหาสู่กันอาจทำให้ภรรยาของเขาไม่พอใจได้” เถาชื่อไปหน้าเรียบเฉย กล่าวอย่างตรงไปตรงมา

คำพูดนี้คล้ายกับการตีแสกหน้า ชื่อผาเคอรู้สึกเหมือนถูกตีตรงศีรษะมีนงจนเห็นดาว

“เออละ ขอให้จบเรื่องนี้เสีย จำคำแม่ไว้ หากเกิดเรื่องขึ้นอีกแม่จะบอกพ่อเจ้า” เถาชื่อยืนคำขาด

ชื่อผาเคอรีบรับคำ พยักหน้าโดยทันที “ได้ที่ได้ได้ ข้าเข้าใจแล้ว ข้ายอมต้องเชื่อฟังท่านแม่” นางกล่าวพลางจับแขนเสื้อของมารดาอย่างระมัดระวัง ก่อนกล่าวเสียงอ่อน “ท่านแม่... ครั้งนี้อะเพิ่งบอกท่านพ่อเลยนะเจ้าคะ”

...หากบิดาของนางรู้เรื่องเข้า ฉู้จือจะยังมีชีวิตอยู่อีกหรือ!

‘ชื่อผาเคอ’

มุ่มมันจะเป็นแม่สื่อมืออาชีพมาตั้งแต่เยาว์วัย

ข้อเสียของนางคือดื่มสุราเมื่อใด

จะพุ่งเข้าไปลวนลามบุรุษหล่อเหลาเมื่อนั้น

‘ลู่ฉีอว’ บัณฑิตชั่วโฉดผู้หล่อเหลาถูกต้อนหยกกลางสายลม

ข้อเสียของเขาคือยากจน ไร้ห้วนนอนปลายเท้า

เมื่อลู่ฉีอวเดินทางมาถึงตำบลลงหลัวแห่งนี้

เขาได้ยื่นมือเข้าช่วยเหลือแม่สื่อน้อยที่กำลังตกที่นั่งลำบากโดยบังเอิญ

แน่นอนว่า ‘วัดฤทธิษ’ ชื่นติเช่นนี้ ชื่อผาเคอจะปล่อยให้หลุดมือไปได้อย่างไร

นางจะต้องเป็นแม่สื่อจัดการเรื่องงานแต่งงานให้เขาให้ได้!

กว่าเหตุไฉนยิ่งพยายามจับคู่กลับยิ่งวุ่นวาย ผิดฝาผิดตัวซุ่มนอกล่อกันไปหมด

ระหว่างนั้นสายตาที่ลู่ฉีอวมองแม่สื่อตัวน้อยก็ค่อย ๆ เปลี่ยนไป

แต่นางกลับซื่อป้อกับเรื่องรัก ๆ ใคร่ ๆ จนชวนให้ท้อใจยิ่งนัก

ไหนะยังมีเรื่องตัวตนที่แท้จริงของลู่ฉีอวอีก

ยากจน ? ไร้ห้วนนอนปลายเท้า ? อืม...

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-8039-2

9 786161 880392

345 บาท